

[Chr. Nielsen.]

forskydninger i Østtyskland. Kun den omstændighed, at fejlbedømmelsen i tide blev opklaret, forhindrede udbrudet af en ny krig. Men vi husker jo alle den diplomatiske aktivitet og det militærberedskab, som ledsagede beretningen. Alle husker den besynderlige hysteriske stemning, der dengang blev pisket op i vort land. Forsvarsministeren inddrog militærets påskeorlov, han sendte fregatten Holger Danske på et umotiveret togt til Østersøen, rygterne svirrede, der tiskedes og der hviskedes om russisk angreb. Justitsministeren kom til radioen og fortalte, at selvom man ikke havde fået bekræftet rygterne om våbensmugling, var det enhver borgers pligt at holde udvig med, om der skete noget mystisk. Hvad enten det foregår på landjorden, på søen eller i luften, sagde han, må man uopholdelig indgive anmeldelse til politiet. Det må ske straks ved dag eller ved nat, og kan man ikke telefonere, bør man overbringe meddelelsen hurtigst muligt personlig eller pr. bud. Naturligvis måtte en sådan oppisket stemning løbe lytterne koldt ned ad ryggen. Og så byggede det hele på en fejlagtig indberetning, amerikanerne havde modtaget, og som de straks havde ekspederet videre til den danske regering, der uden videre tog den for gode varer. Så lidt skal der til, og så let kan det altså komme til krigeriske forviklinger.

I artikel 7 fastslår man, at Atlantpagten ikke berører deltagerlandenes rettigheder og forpligtelser i henhold til De Forenede Nationer. Det har været fortalernes for A-pagten magtpåliggende at få folk til at tro på, at A-pagten er i nøje overensstemmelse med De Forenede Nationers statutter, og et meget anvendt argument har været det, at Atlantpagten er en regional aftale, som De Forenede Nationer tillader.

Jeg har gennemlæst De Forenede Nationers statutter for at finde ud af, om der skulle findes en særlig definition af begrebet „regional“. Det er ikke tilfældet, og der kan derfor ikke lægges andet i dette ord end det, der gælder som den almindelige opfattelse: at „region“ er en egn eller et område, der udgør en naturlig geografisk enhed. Det er allerede tvivlsomt, om det nordatlantiske område, som det oprindeligt var meningen at indbefatte i Atlanterhavspagten, kan betegnes som en sådan region. Men selvom man til nød kan gå med til, at Norge, som dog har en lang kyststrækning, der beskyles af Atlanterhavet, henregnes til den nordatlantiske region, er det klart, at dette gælder ikke for Danmarks vedkommende.

Danmark er ikke på nogen måde en Atlanterhavsmagt. Det samme gælder Italien, som også er med i pagten, og det siger mig, at Atlanterhavspagten ikke med nogen ret kan betegnes som en regional pagt. Det betyder, at Atlanterhavspagten er i strid med De Forenede Nationers statutter. De forpligtelser, som omtales i artikel 7, overtræder ganske åbenlyst De Forenede Nationers statutter.

Et andet yndet argument går ud på at fremstille alle pagtdeltagerne som demokratiske. Under hele debatten om A-pagten har demokratiet været holdt i forgrunden, og næsten ved hvert andet ord har man brugt udtrykket „demokrati“. Jeg kunne have lyst til at gentage et spørgsmål, der har været fremsat adskillige gange i folketinget... (Bjørklund: Det skal du jo gøre!) ... så meget mere som det både for mig og den store del af den danske befolkning er af stor betydning at få det spørgsmål klaret. Måske det ærede medlem hr. Bjørklund kan klare problemet — hidtil er den højtærede udenrigsminister gået udenom det. Det er muligt, det ærede medlem hr. Bjørklund her kan hente bistand hos det ærede medlem hr. Hauch, som jo i formiddags tilsyneladende gav udtryk for et enestående godt kendskab til nazisme, fascisme og kommunisme. Måske de to ærede medlemmer i skøn forening kunne besvare mig det spørgsmål, hvornår Portugal, som er pagtdeltager, er blevet et demokratisk land.

Vi kan også forvente, at Vesttyskland en skønne dag kommer med i pagten — således er sagen i hvert fald i dag lagt op. Jeg tvivler om, at man kan få de demokratiske grundsætninger til helt at rime med forholdene, som de i dag er i Vesttyskland. Det er dog en kendsgerning, at embedsmænd, store erhvervsledere og dommerstanden for størstepartens vedkommende i dag — ganske på trods af Potsdameraftalen — for 70-75 pct.s vedkommende er håndgangne mænd fra Hitler-tiden, trofaste nazister, som dengang opererede i skøn forening med Hitler. Det er dem, der i dag dirigerer Vesttysklands økonomi og erhvervsliv. (Afbrudelse: Østtyskland?). Måske det ærede medlem hr. Bjørklund også er i stand til at give en forklaring herpå. (Bjørklund: Denne gang var det ikke mig!).

Formanden: Ærede medlemmer må ikke afbryde taleren.

Chr. Nielsen: Med den dominerende rolle, som De Forenede Stater indtager i denne pagt, og som en lang række af artik-